

Fenomén kresťanského milosrdenstva

Józef Sebastian Pelczar

28. apríla 2020 ✝ Cirkev

Keď sa pozrieme na pohanský antický svet, badáme nedostatok milosrdenstva, citov, srdca. Stretávame sa s prejavmi pohrdania človekom, výsmechom z chudobných, znechutením voči nešťastným a doslova s krutosťou. Beda porazeným, dlžníkom, otrokom, beda chudobným, starým ľuďom a deťom, sláva a uznanie patria len silným, mladým a bohatým.

Porazení sa v minulosti stávali otrokmi, v Rímskej ríši ich zabíjali v amfiteátroch, aby rozveselili krvilačný dav. Otroka bolo možné v starovekom Ríme zabiť aj z rozmaru, chudobných považovali za ohavnosť a choré deti v starovekej Sparte hádzali zo skál. A nikoho to v pohanstve neurážalo, nazývali to prejavmi múdrosti a opatrného prístupu. Tieto javy nehodnotili negatívne ani takí významní grécki a rímski filozofi, akými boli napríklad Platón, Cicero, Cato či Seneca. Dokonca múdri filozofi tvrdili, že milosrdenstvo je prejavom hlúposti a treba sa zaň hanbiť.

Až keď sa Syn Boží, Ježiš Kristus stal človekom a oznámil, že všetci sme bratmi a sestrami, pretože sme deťmi Nebeského otca a sám sa stal chudobným, tak celá kľatba pohanského sveta sa zosypala. Nebo pokrylo svojím ochranným plášťom všetkých ľudí, najmä nešťastných a chudobných. Odvtedy už chudobní nie sú na periférii záujmu, vďaka kresťanstvu sa stali plnohodnotnými bytosťami. A bohatí, ktorí to so svojou vierou mysleli v antickom svete vážne, sa dokonca vzdávali časti svojho bohatstva a prestali sa hanbiť za pomoc iným, prípadne sa dobrovoľne stávali chudobnými v rámci kresťanských spoločenstiev.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Už v apoštolských časoch prví kresťania odovzdávali svoj majetok kresťanskému spoločenstvu a postupne, ako sa kresťanstvo šírilo, tak prestalo byť výnimočným javom. V kresťanskom svete vedľa seba sedeli bývalí rímski patricijovia a prepustení otroci, ktorí vzájomne pomáhali biednym žobrákom a šírili vieru v Ježiša Krista vo svete.

Aká veľká je sila kresťanstva. Daň lásky pomáhajúca chudobným, kŕmiaca hladných, chrániaca siroty či starých ľudí, pomáhajúca odsúdeným. Táto láska rástla a silnela aj počas veľkých súžení, ktoré napríklad v podobe moru prinášali smrť obyvateľom miest a dedín. A počas morových epidémií to boli práve kresťania, ktorí svojím prístupom šokovali pohanov. Kresťania sa totiž neukrývali vo svojich domoch, spoločne slávili sväté omše, pomáhali bez rozdielu všetkým nakazeným, vrátane pohanov a to napriek tomu, že choroba ohrozovala a zabíjala aj ich. Kresťania sa stávali pre pohanov minimálne morálnym príkladom hodným nasledovania.

Akonáhle sa Kristova viera stala súčasťou života spoločnosti, na spoločnosť sa vylialo obrovské množstvo milosrdenstva, ktoré lámalo všetky bariéry egoizmu a nenávisti. Pre ľudí, ktorí majú vo svojom srdci Kristovo učenie, opatrované a chránené svätou Cirkvou, niet prekážky, ktorú by s Božou pomocou nezdolali.

Zdroj: *Józef Sebastian Pelczar, Príbeh milosrdenstva v reči a kázaní 1877-1899, s. 113-114.*

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/fenomen-krestanskeho-milosrdenstva/>